

## Arrest

nr. 297 442 van 22 november 2023  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT  
Louizalaan 54 / 3e verd.  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 29 december 2020 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U werd geboren in het dorp Daralam in het district Qarghayi van de provincie Laghman in Afghanistan, waar u verbleef tot uw*

vertrek in 1399 (wat overeenkomt met 2020, nvdr). U ging tot de derde graad naar school in Kamalpur, in hetzelfde district, waarna u uw vader zes of zeven jaar hielp op de velden.

De Taliban probeerde uw broer M. vanaf twee of drie maanden voor zijn dood te rekruteren: ze vroegen hem in een brief om bommen te plaatsen voor hen, anders zou hij gedood worden. Toen de Taliban uw broer vervolgens 's nachts aanhield, weigerde uw broer dit echter, waarop ze hem vrijlieten. Eerst lieten ze jullie negen dagen lang met rust, vervolgens begon de Taliban constant naar uw broer en uw vader te bellen en dreigbrieven naar uw huis te sturen om te melden dat ze uw broer zouden vermoorden als hij niet voor hen wilde werken. U meldde deze bedreigingen aan de overheid en de overheid doodde waarschijnlijk ook een Talibanlid. Aangezien uw broer bleef weigeren, doodde de Taliban hem terwijl hij onderweg naar huis was van de bazaar.

Een halve tot één maand later belde de Taliban uw vader opnieuw op, deze keer om u op te eisen. Dezelfde bedreigingen en dreigbrieven die naar uw broer werden gestuurd, werden nu aan u gericht. Uw vader verkocht vervolgens zijn velden en stuurde u weg uit Afghanistan. Toen u vertrok was uw broer reeds één tot anderhalve maand dood.

U vluchtte via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 30 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies neer van uw taskara, de taskara van uw vader, de taskara van uw overleden broer, een foto waarop u met uw overleden broer staat, twee foto's van uw overleden broer en een foto van zijn graf.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

**Vooreerst** dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 30 december 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 1 februari 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 22 januari 2021 een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 12 in 1395, wat overeenkomt met 2015-2016, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Bovendien legt u slechts een beperkte (u legt enkel een kopie van de voorzijde van een taskara neer) kopie van uw taskara neer. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knippen en plakwerk, mag de authenticiteit van deze kopie verder betwijfeld worden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw vader u de leeftijd die u voorhoudt meedeelde (CGVS p. 7), maar het valt te betwijfelen dat een vader zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van zijn kind.

Daarnaast blijkt uit uw Bulgaars dossier dat u, toen u in Bulgarije was, opgaf dat u op 11 mei 2002 geboren werd. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader u uw leeftijd meedeelde en bijgevolg ook uw algemene geloofwaardigheid.

*Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.*

*Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. In het bijzonder heeft dit een sterk negatieve impact op de geloofwaardigheid van de kopies van de taskara's van uw broer en uw vader die u neerlegt. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw ongeloofwaardige verklaringen over de authenticiteit van de kopies die u voorlegt ondermijnen reeds ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.*

*Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil doden omdat u niet door hen gerekruteerd wil worden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.*

**Ten eerste** weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om uw broer en uzelf te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde uw broer en uzelf bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban jullie wilde rekruteren, maar dat u noch uw broer de Taliban kende of ooit eerder iets met hen te maken had gehad (CGVS p. 15). Ook hadden jullie geen van beiden speciale vaardigheden of kenmerken die jullie interessanter zouden maken voor de Taliban (CGVS p. 17; 25). U verklaart op navraag dat de Taliban wilde dat uw broer voor hen zou werken omdat ze dat aan iedereen vroegen (CGVS p. 17), maar het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat hij een Afghaanse man was op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn zijn regio van herkomst, zijn familiale en tribale banden, zijn persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Voor u geldt hetzelfde. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where progovernment forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering in uw geval nog verder ondermijnt. U verklaart namelijk dat de Taliban net uw broer had gedood, waardoor zij niet zouden kunnen rekenen op uw loyaliteit, een bedenking die zij zichzelf ongetwijfeld ook maakten. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat de Taliban altijd zulke rare dingen doet (CGVS p. 25), maar dit is geen afdoende verklaring.

*U weet uw verklaringen over de poging tot rekrutering van de Taliban dus in uw eigen geval noch in dat van uw broer aannemelijk te maken. Aangezien dit de belangrijkste oorzaak is die u aanhaalt voor de problemen die u voorhoudt, zet dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die problemen volledig op losse schroeven.*

**Ten tweede** verklaart u dat de Taliban uw broer ook wilde doden omdat ze hem verantwoordelijk stelden voor de dood van een van hun leden door de overheid (CGVS p. 19). Deze verklaringen weet u echter ook niet aannemelijk te maken. U verklaart dat jullie de overheid waarschuwden en dat zij daarna een lid van de Taliban doodden (CGVS p. 19). Ten eerste weet u al niet aannemelijk te maken dat u de overheid informatie kon verschaffen die leidde tot de dood van een Talibanlid. U verklaart namelijk dat u slechts twee namen van Talibanleiders kent en voor de rest niets over hen weet (CGVS p. 15). U verklaart dat uw broer meer zou kunnen weten over de Taliban, maar spreekt daarbij de hele tijd in hypothetische uitspraken (CGVS p. 19). U kan dus geen informatie aanbrengen die op de een of andere manier tot identificatie van Talibanleden of één van hun operaties of schuilplaatsen zou kunnen leiden.

Zelfs al zou het CGVS aanvaarden dat u dergelijke informatie aan de overheid kon bezorgen –quod non-, weet u ten tweede niet aannemelijk te maken dat de overheid op basis van deze informatie iemand doodde. U verklaart namelijk dat de overheid waarschijnlijk iemand doodde, waarna u op verdere navraag moet toegeven dat u dat niet zeker weet (CGVS p. 19). U verklaart dat u schoten hoorde in de periode nadat u de overheid verwittigd had (CGVS p. 20) en dat u daaruit afleidde dat de overheid een Taliban neerschoot. Het afvuren van schoten komt echter niet eens noodzakelijk overeen met een gevecht, laat staan met een dood Talibanlid. Aangezien u hier ook verder geen informatie over geeft, weet u uw verklaring over deze dode die mede aanleiding zou zijn van uw broers dood niet aannemelijk te maken.

Zelfs al zou het CGVS wel aanvaarden dat de overheid een Talibanlid gedood zou hebben dankzij informatie die jullie hen verschaffen –quod non-, weet u ten derde niet aannemelijk te maken dat de Taliban jullie hier vervolgens van zou verdenken. U geef namelijk zelf aan dat er vaak gevechten waren tussen de overheid en de Taliban, maar dat dit wat dichterbij uw huis was, namelijk twaalf of dertien minuten te voet (CGVS p. 20). Dat is echter zo ver dat de Taliban dit niet onmiddellijk aan uw huis zou kunnen linken. Daarnaast verklaart u dat u deze informatie pas zes à negen dagen nadat de Taliban uw broer kortstondig arresteerde, meldde aan de overheid (CGVS p. 20). Vervolgens vond de schietpartij waarover u spreekt pas acht of negen dagen daarna plaats (CGVS p. 20). Ook temporeel ligt dit dus zo ver uit elkaar dat het onwaarschijnlijk is dat de Taliban dit onmiddellijk met jullie in verband zou brengen. Bovendien verklaart u dat de Taliban uw broer pas anderhalve tot twee maanden na de voormelde schietpartij doodde en dat ze hem in die periode bleven bestoken met rekruteringspogingen (CGVS p. 21). Het is volledig ongeloofwaardig dat ze dat gedrag zouden stellen als ze dachten dat jullie verantwoordelijk waren voor de dood van dit Talibanlid.

Bijgevolg leiden al deze elementen samen ertoe dat u uw verklaringen over deze tweede reden dat de Taliban uw broer zou willen doden niet aannemelijk weet te maken. Samen met het vorige argument leidt dit er dus toe dat u geen van de primaire redenen voor uw problemen aannemelijk weet te maken, wat de volledige geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven zet.

**Ten derde** weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste zijn uw verklaringen over het allereerste contact dat de Taliban met uw broer had, namelijk de eerste brief die zij achterlieten bij uw huis, reeds erg weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat zij in die eerste brief reeds vermeldde dat uw broer bommen zou moeten plaatsen bij scholen (CGVS p. 16) en dat er direct gedreigd werd dat hij gedood zou worden als hij zich niet aansloot (CGVS p. 15). Niet alleen komt dit niet overeen met de beschikbare documentatie over rekruteringspogingen door de Taliban, zie supra, bovendien is dit simpelweg een erg rare keuze als eerste poging tot rekrutering. De focus op geweld tegen kinderen en een onmiddellijke bedreiging met de dood zijn niet bepaald positieve motiveringsgronden die uw broer zouden kunnen overtuigen om bij de Taliban te gaan. U weet uw verklaringen over het eerste contact dus al niet geloofwaardig te maken.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de gezapigheid waarmee de Taliban de rekrutering van uw broer benaderde niet aannemelijk te maken, zeker in ogenschouw genomen dat ze reeds bij hun eerste contact met de dood dreigden, zie supra. U verklaart namelijk dat uw broer bij zijn nachtelijke arrestatie weigerde om de Taliban te vervoegen, maar dat de Taliban hem vervolgens gewoon liet gaan, met de waarschuwing dat ze hem bij een volgende arrestatie zouden vermoorden (CGVS p. 16). Vervolgens verklaart u dat de Taliban hierna nog één à twee maanden wachtte voor ze actie ondernamen om hem te doden (CGVS p. 18). Dit is wel erg lang om op bevestiging te wachten van iemand die van het begin af weigert om de

Taliban te vervoegen. Na confrontatie verklaart u dat de Taliban zo lang wachtte omdat ze dachten dat M. overtuigd zou raken (CGVS p. 18). Ze hadden echter geen enkele grond om dit aan te nemen, wat uw verklaringen over de gezapigheid van de Taliban niet aannemelijk maakt.

U weet uw verklaringen over het gedrag van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

**Ten vierde** weet u ook uw verklaringen over het gedrag van uw gezin tijdens de rekruteringspogingen van uw broer niet aannemelijk te maken. Ten eerste verklaart u dat jullie dachten dat de bedreigingen zouden stoppen nadat uw broer een eerste keer fysiek in aanraking kwam met de Taliban (CGVS p. 20). De Taliban had hem echter verteld dat ze hem zouden vermoorden als hij zich niet bij hen aansloot tegen de volgende keer dat ze hem zouden tegenhouden. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat jullie zouden denken dat dat niet zou gebeuren. Na confrontatie daarmee herhaalt u simpelweg uw verklaringen (CGVS p. 21), wat hen niet meer geloofwaardigheid aanmeet.

Ten tweede is het erg opvallend dat uw broer volgens uw verklaringen geen voorzorgsmaatregelen nam nadat hij bedreigd werd door de Taliban (CGVS p. 21), zelfs niet wanneer hij na zonsondergang een relatief grote verplaatsing maakte, zoals naar de bazaar toen hij werd aangehouden (CGVS p. 22). Ook dit aspect is niet geloofwaardig en samen zorgen deze elementen ervoor dat u uw verklaringen over het gedrag van uw gezin absoluut niet aannemelijk weet te maken, wat ook de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen verder ondermijnt.

**Ten vijfde** leeft uw volledige overblijvende gezin, waaronder uw jongere broer en uw vader, die volgens uw verklaringen ook betrokken moet zijn geweest bij het aangeven van de Taliban bij de politie, zie supra, nog steeds in hetzelfde huis waaruit u vertrokken bent (CGVS p. 9). Als het CGVS de elementen van uw relaas die hierboven reeds ontkracht werden, wel zou aanvaarden –quod non–, zou dat een erg gevaarlijke situatie zijn. U verklaart echter dat uw vader al zijn SIM-kaarten brak, waardoor de Taliban zou denken dat hij niet meer in dat huis woonde (CGVS p. 24). Dat is echter een volledig ongeloofwaardige verklaring, aangezien de Taliban dit zou kunnen verifiëren door simpelweg uw huis te bezoeken. Zij lieten daar volgens uw verklaringen reeds meerdere malen dreigbrieven achter en weten dus duidelijk waar uw huis zich bevindt. U verklaart daarentegen dat uw familie geen enkel probleem meer ondervond na uw vertrek, hoewel ze nog steeds bang zijn (CGVS p. 25). Uw verklaringen dat de Taliban in de jaren sinds uw vertrek geen enkele actie meer ondernam tegen uw familie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw acute vrees danig.

**Ten slotte** zijn uw verklaringen over de bedreigingen van de Taliban en uw meldingen aan de overheid daarvan blote beweringen, u legt namelijk geen documenten neer hieromtrent. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dat ertoe dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken. U verklaart nochtans dat u in Afghanistan nog over documenten beschikte, zoals de brieven die de Taliban naar jullie stuurde over uw broer en een groot aantal andere foto's van uw broer, maar dat de overheid die meenam en dat u ze niet terug kon krijgen (CGVS p. 5). Dit is echter een stereotiepe verklaring, die geen extra geloofwaardigheid verleent aan uw verklaringen.

Het nummer waarop u de Taliban zou moeten bellen als u hen wilde vervoegen (CGVS p. 23-24) kan u ook niet voorleggen. Dit is nochtans hetzelfde nummer als dat waarop zij uw vader belden, hij moet daar dus op de een of andere manier toegang toe hebben (CGVS p. 23-24). Op navraag verklaart u echter dat uw vader al zijn SIMkaarten brak toen u vertrok, zodat de Taliban hem niet meer kon bereiken (CGVS p. 24). Niet alleen is die reden supra reeds ontkracht, bovendien is dit ook een stereotiepe verklaring die niet bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart dat het CGVS zelf de bewijzen maar moet gaan zoeken in het districtshuis van Qarghayi, waar ze te vinden zijn volgens uw verklaringen (CGVS p. 21). Niet alleen verklaart u zelf onmiddellijk daarna dat dit zelfs niet mogelijk is voor uw vader op dit moment, die nota bene in Qarghayi woont (CGVS p. 21-22), maar bovendien valt dit niet onder de bevoegdheid van het CGVS en is het volgens de medewerkingsplicht aan u om deze documenten voor te leggen.

**Volledigheidshalve** merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 14). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit nali

*in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.*

*Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan***

**Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022

*dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen*

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's die u neerlegt werden supra reeds besproken. De foto van uw broer en u die u neerlegt is erg duidelijk in scène gezet. Na confrontatie verklaart u dat er enkel een uitzicht achter jullie is geplakt om de foto mooier te maken (CGVS p. 3), maar het gaat hier duidelijk om een foto die samengesteld is uit meerdere foto's, zoals onder andere blijkt uit de uiteenlopende lichtinval die op uw broer en uzelf valt. Dit leidt ertoe dat u niet kan aantonen wat uw relatie is ten opzichte van de persoon die in de andere foto's die u neerlegt zichtbaar is. Op de foto's waarop het dode lichaam van uw broer te zien is, is hij niet herkenbaar. De ene foto toont enkel zijn lichaam, niet zijn hoofd, en de foto van zijn hoofd toont een volledig vernietigd gezicht, waardoor hij ook niet herkenbaar is. De foto van het graf die u neerlegt toont op geen enkele manier de inhoud van dit graf aan, en u kan het dan ook niet koppelen aan uw broer. Over deze foto's dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke (en in dit geval in minstens één foto erg duidelijke) inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.*

*Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.*

*De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met enkele voorafgaande opmerkingen. Zo wijst hij er vooreerst op dat zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit en zijn afkomst uit het dorp Daralam in het district Qarghayi in de provincie Laghman niet worden betwist. Verder volhardt verzoeker dat hij zeventien jaar was bij aankomst in België en dat hij zijn taskara heeft neergelegd om zijn leeftijd te bewijzen. Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vallen, wenst verzoeker toch op te merken dat de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn om een leeftijd te schatten. Hij verwijst in dit verband naar een rapport van 2007 van de *Académie nationale des médecins* van Frankrijk, naar een artikel van 2014 in *Liberation* en naar een advies van de Belgische Orde der Artsen. Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen. Hoe dan ook, aldus verzoeker, is zijn betwiste leeftijd helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas. Wat betreft de rekruteringspogingen van de taliban werpt verzoeker op dat de taliban op een onverwachte manier handelen, dat zij ook lokaal gestructureerd zijn en handelen volgens de behoeften van het moment en de locatie. Het is volgens hem dan ook heel moeilijk om conclusies te trekken die algemeen, voor alle situaties, gelden. *In casu* legt verzoeker uit dat, in zijn regio, de taliban op het moment van de vervolgingsfeiten veel mensen nodig hadden, dat er bijgevolg veel mensen gerekruteerd werden en dat er hierdoor veel mensen gevlucht zijn. Hij en zijn broer waren dus niet de enige doelwitten van de taliban.

In verband met de verantwoordelijkheid van zijn broer voor de dood van één van de talibanleden door de overheid haalt verzoeker aan dat hij niet weet of het talibanlid vermoord werd op basis van de informatie die zij hebben kunnen geven aan de overheid. Hij weet ook niet met zekerheid of er een talibanlid vermoord werd, maar denkt van wel aangezien de talibanleden hem dit gezegd hebben en hij ook, de volgende dag, bloed heeft gezien op de locatie van het gevecht. Verzoeker denkt dat de talibanleden hemzelf en zijn broer ervan verdachten naar de overheid te zijn gegaan. Dit is, aldus verzoeker, ook één van de redenen waarom zijn broer uiteindelijk vermoord werd door de taliban. Hoe dan ook is verzoekers broer vermoord omwille van zijn verzet tegen de taliban en maakt het op zich niet uit of hij vermoord werd vanwege zijn weigering om zich bij hen aan te sluiten dan wel vanwege zijn contacten met de voormalige overheid.

Inzake het niet aannemelijk bevonden gedrag van de taliban volhardt verzoeker in wat er in de dreigbrief vermeld stond. Hij stelt dat dit ook is wat er verwacht werd van zijn broer (en andere mogelijke rekruten). Iedereen in de regio weet dat de taliban brutaal zijn en dat ze dan ook geen reden hebben om de werkelijke rekruteringsmotieven te verbergen. Het is volgens verzoeker verrassend om vast te stellen hoe de verwerende partij oordeelt over de aannemelijkheid van de handelswijze van een groepering die zo onvoorspelbaar, niet-geïstitutionaliseerd en brutaal is als de taliban. Verschillende externe factoren kunnen de handelswijze van de taliban verklaren. Zo kan de duur van de rekrutering uitgelegd worden door het feit dat de talibanleden overdag geen macht hadden in de regio, dat zij ook andere rekruteringsdoelwitten hadden, dat zij andere, dringendere zaken moesten regelen, dat zij dachten dat verzoekers broer zich op den duur zou aansluiten, etc. Verder werpt verzoeker op dat hij tijdens zijn

persoonlijk onderhoud duidelijk verklaard heeft dat zijn broer, bij de nachtelijke arrestatie, “*waarschijnlijk wel gezegd heeft dat hij voor hen wilde werken, want zij hadden wapens en hij niet*”. Zijn broer heeft dus niet geweigerd om zich aan te sluiten toen hij persoonlijk benaderd werd, reden waarom ze hem niet meteen hebben meegenomen, dan wel gedood. Verzoeker besluit dat het argument van de verwerende partij allesbehalve objectief is en dat zij zich baseert op assumpties die geen rekening houden met de realiteit in Afghanistan.

Wat het niet aannemelijk bevonden gedrag van zijn familie betreft, herhaalt verzoeker dat zijn broer de beschuldigingen niet serieus nam en stelt hij dat zijn broer ook niet altijd thuis kon blijven. Hij moest voor de familie zorgen en soms naar de bazaar gaan om zijn familie bij te staan en had dan ook geen andere keuze dan naar buiten te gaan.

Wat de actualiteit van de voorgehouden problemen betreft, legt verzoeker uit dat zijn vader een oude man is en dat de taliban hem om deze reden met rust laten. Zijn jongere broer was nog redelijk jong wanneer verzoeker Afghanistan verlaten heeft. Gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie hebben de taliban ook geen belang bij een rekrutering van zijn broer. Echter, verzoeker stelt zelf duidelijk zijn verzet te hebben geuit en Afghanistan te zijn ontvlucht. Hij, persoonlijk, heeft dus wel problemen met de taliban en koestert dan ook een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Inzake het gebrek aan bewijsmateriaal volhardt verzoeker in het feit dat zijn familie niet meer in het bezit is van de dreigbrieven, die zij hebben afgegeven aan de overheid, en dat hij ook het nummer niet meer heeft van de talibanleden. Dit lijkt volgens hem ook normaal te zijn, wetende dat hij zijn land van herkomst meer dan twee jaar geleden verlaten heeft. Hoe dan ook is verzoeker heel verrast door het belang dat plots wordt gehecht aan de Afgaanse documenten die hij al dan niet zou kunnen voorleggen, aangezien er toch heel vaak in weigeringsbeslissingen betreffende Afgaanse asielzoekers te lezen valt dat er geen geloof gehecht kan worden aan Afgaanse documenten, gelet op de corruptie in Afghanistan. Dit valt ook te lezen in de bestreden beslissing, reden waarom er geen geloof gehecht wordt aan de leeftijd van verzoeker. De motivering omtrent het gebrek aan bewijsmateriaal is bijgevolg tegenstrijdig.

Tot slot, wat betreft zijn gedrag sinds zijn aankomst in Europa, haalt verzoeker aan dat hij geen beschermingsverzoek heeft ingediend in Italië en Frankrijk omdat hij het advies gekregen had om naar België te komen aangezien er hier een grote Afgaanse gemeenschap is. Verzoeker wijst erop dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst langs een andere Europese lidstaat gepasseerd zijn zonder er (vrijwillig) een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en dat iets minder dan de helft een internationale beschermingsstatus wordt toegekend zonder dat hen verweten wordt dat zij geen verzoek hebben ingediend in andere Europese lidstaten. Dat hij geen beschermingsverzoek heeft ingediend in andere Europese landen, is volgens verzoeker dan ook geen doorslaggevend element om te besluiten dat hij geen vrees voor vervolging of ernstige schade heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de impact van de machtsovername door de taliban in 2020. Concreet wijst verzoeker in dit verband op zijn verwestering. Hij stelt dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemt toont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, Engels en Frans spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien hij, omwille van zijn verwestering en zijn westerse manier van denken, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afgaanse samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als “*afvallige*” te worden beschouwd. Hij wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afgaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, buren, de samenleving, maar ook de taliban die aan de macht zijn. Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord. De stigmatisering van Afghanen die een asielaanvraag indienden in Europa, werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Hij benadrukt dat er elf maanden na de regimeverandering nog steeds heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders, voor wie de gevolgen bij terugkeer mogelijks zeer ernstig zijn.

gelet op de strenge toepassing van de *sharia*-wet en dat de objectieve informatie waarop de beslissing is gesteund hieromtrent ook zeer somber is. De commissaris-generaal biedt volgens hem geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer. Hij meent dat, ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan vóór de machtsovername en ondanks het feit dat er van uitgegaan kan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sedert de machtsovername, de beslissing voorbarig is. Hij verwijst naar arrest nr. 235 658 van de Raad van 29 april 2020 waarin aan een verwesterde Afghaanse Hazara de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verder gaat verzoeker in op de objectieve en subjectieve component van een gegronde vrees. Hij oppert dat zijn persoonlijkheid helemaal niet beoordeeld is en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Hij verwijst dienaangaande naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel betoogt verzoeker tenslotte dat, aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas, hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor, zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. Hij wijst erop dat er nog steeds een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens hem een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Hij vervolgt dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Volgens hem is het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Hij vervolgt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft die geleid hebben tot deze situatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is volgens hem de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van het optreden van de actoren in de situatie. Verder haalt hij aan dat het huidig bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werden erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten.

Vervolgens meent verzoeker dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Er is, zo stelt verzoeker, geen sprake van een afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren: de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die numereuze aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten. Hij voegt hieraan toe dat burgers niet gespaard worden, maar integendeel meer dan ooit kwetsbaar zijn en blootgesteld worden aan het heersende conflict. Hij betwist vervolgens de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens hem een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van *“een zekere appreciatiemarge”*, waaronder *“het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal”*, wat het Hof van Justitie precies oplegt om niet te doen. Hij voegt nog toe dat de bestreden beslissing de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toegeeft. Verzoeker besluit dat de verwerende partij overgaat tot een foute analyse van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en artikel 15, c), van de Kwalificatierichtlijn.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgend stuk aan het voorliggend verzoekschrift:

- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"*, 26 maart 2021, met vermelding weblink (stuk 3).

2.2.2. Op 2 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022.

2.2.3. Op 10 oktober 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- werkdocumenten (stuk 1);
- inburgeringsattest (stuk 2);
- foto's (stuk 3).

## 2.3. Beoordeling van het beroep

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

#### 2.3.6. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

#### 2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Afghanistan, terug te kunnen keren omdat de taliban hem willen doden aangezien hij niet door hen gerekruteerd wilde worden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) bestaan er ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, daar hij niet de waarheid heeft verteld wat zijn leeftijd betreft en het er bijgevolg alle schijn van weg heeft dat hij de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden. Wat betreft zijn vrees voor vervolging (ii) weet verzoeker (a) zijn verklaringen over de pogingen van de taliban om zijn broer en hemzelf te rekruteren niet aannemelijk te maken, weet hij (b) niet aannemelijk te maken dat de taliban zijn broer ook wilden doden omdat ze hem verantwoordelijk stelden voor de dood van één van hun leden door de overheid, weet hij (c) zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet aannemelijk te maken en weet

hij (d) ook zijn verklaringen over het gedrag van zijn gezin tijdens de rekruteringspogingen van zijn broer niet aannemelijk te maken. Verder (e) ondermijnt verzoekers verklaring, dat de taliban in de jaren sinds zijn vertrek geen enkele actie meer ondernamen tegen zijn familie, danig de geloofwaardigheid van zijn acute vrees. Ten slotte (f) legt verzoeker geen documenten neer over de vermeende bedreigingen van de taliban en de meldingen aan de overheid en kan hij het nummer waarop hij de taliban zou moeten bellen als hij hen wilde vervoegen niet voorleggen. Volledigheidshalve (g) doet het gegeven dat verzoeker naliert om in de landen die hij onderweg naar België passeerde een verzoek om internationale bescherming in te dienen verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en de ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker neergelegde documenten en gemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (iii) zijn tot slot niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

*“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 30 december 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 1 februari 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 22 januari 2021 een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 12 in 1395, wat overeenkomt met 2015-2016, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Bovendien legt u slechts een beperkte (u legt enkel een kopie van de voorzijde van een taskara neer) kopie van uw taskara neer. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knippen en plakwerk, mag de authenticiteit van deze kopie verder betwijfeld worden.*

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw vader u de leeftijd die u voorhoudt meedeelde (CGVS p. 7), maar het valt te betwijfelen dat een vader zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van zijn kind.*

*Daarnaast blijkt uit uw Bulgaars dossier dat u, toen u in Bulgarije was, opgaf dat u op 11 mei 2002 geboren werd. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader u uw leeftijd meedeelde en bijgevolg ook uw algemene geloofwaardigheid.*

*Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”*

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De medische test toont aan dat verzoeker, zelfs rekening houdend met de laagst geschatte wetenschappelijke leeftijd, bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst, tijdens de procedure en ook in zijn verzoekschrift heeft voorgehouden. Er ligt

zelfs een verschil van minstens drie jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift louter in zijn bewering dat hij zeventien jaar was bij aankomst in België en dat hij zijn taskara heeft neergelegd om zijn leeftijd te bewijzen. Waar verzoeker zich aldus opnieuw verlaat op zijn taskara, slaagt hij er geenszins in aan de hand van enig objectief en concreet element de appreciatie dienaangaande, zoals weergegeven in bovenstaande overweging, te ontkrachten, laat staan weerleggen. Verzoeker legde niet alleen slechts een beperkte kopie (enkel kopie van de voorzijde) van zijn taskara neer, bovendien blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021, map landeninformatie, stuk 3) dat dit document sowieso onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde beperkte kopie van de Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu* niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde en hierin volhardt, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was bij de registratie van zijn beschermingsverzoek.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd en wijst op hun relatieve bewijswaarde, stelt de Raad vast dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de medische onderzoeken die hieraan ten grondslag lagen thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is, zoals hij in het verzoekschrift ook zelf lijkt te erkennen. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat zijn betwiste leeftijd helemaal onvoldoende is om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging door de taliban dient te hebben.

2.3.7.4. Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens en bovenal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat de taliban hem wilden doden daar hij niet door hen gerekruteerd wilde worden en dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.3.7.4.1. In eerste instantie weet verzoeker zijn verklaringen over de pogingen van de taliban om hem en zijn broer te rekruteren niet aannemelijk te maken. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups” van september 2016, administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2) dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

Door in het verzoekschrift aan te voeren dat de taliban op een onverwachte manier handelen, dat zij ook lokaal gestructureerd zijn en handelen volgens de behoeften van het moment en de locatie, spreekt verzoeker de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en de Raad uit de beschikbare informatie louter tegen, zonder zijn stelling ook maar enigszins concreet te maken of te staven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval de situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht, *quod non in casu*. Door louter het reeds gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen, met name dat de taliban in zijn regio op het moment van de vervolgingsfeiten veel mensen nodig hadden en aldus veel mensen rekruteerden, slaagt hij er niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat er in zijn regio van herkomst op dat moment sprake was van een situatie die afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat er in het algemeen genomen in Afghanistan geen sprake is van systematische gedwongen rekrutering door de taliban en dat gedwongen rekrutering slechts per uitzondering plaatsvindt. Verzoeker maakt dan wel gewag dat hij en zijn broer niet de enige rekruteringsdoelwitten zijn, doch blijft geheel in gebreke dit nader te kaderen of te expliciteren.

Bijkomend dient de Raad aan te stippen dat verzoeker ook niet weet te overtuigen in de door hem aangegeven wijze van rekrutering door de taliban en dat hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval en dat van zijn broer afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt geconsidereerd:

*“Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde uw broer en uzelf bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban jullie wilde rekruteren, maar dat u noch uw broer de Taliban kende of ooit eerder iets met hen te maken had gehad (CGVS p. 15). Ook hadden jullie geen van beiden speciale vaardigheden of kenmerken die jullie interessanter zouden maken voor de Taliban (CGVS p. 17; 25). U verklaart op navraag dat de Taliban wilde dat uw broer voor hen zou werken omdat ze dat aan iedereen vroegen (CGVS p. 17), maar het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat hij een Afghaanse man was op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij behoort “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn zijn regio van herkomst, zijn familiale en tribale banden, zijn persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Voor u geldt hetzelfde. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where progovernment forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership*

*of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.*

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld dat de geloofwaardigheid van de verklaringen over de pogingen tot rekrutering van de taliban van verzoeker zelf nog verder ondermijnd wordt omdat kan worden aangenomen dat de taliban, nadat ze zijn broer gedood hadden, niet zouden kunnen rekenen op verzoekers loyaliteit. Verzoeker brengt geen concrete of overtuigende elementen aan die hier anders over doen denken.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de conclusie in de bestreden beslissing bij dat verzoeker zijn verklaringen over de poging tot rekrutering van de taliban in zijn eigen geval, noch in dat van zijn broer, aannemelijk weet te maken.

2.3.7.4.2. Verder weet verzoeker zijn bewering, dat de taliban zijn broer ook wilden doden omdat ze hem verantwoordelijk stelden voor de dood van één van hun leden door de overheid, evenmin aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“U verklaart dat jullie de overheid waarschuwden en dat zij daarna een lid van de Taliban doodden (CGVS p. 19). Ten eerste weet u al niet aannemelijk te maken dat u de overheid informatie kon verschaffen die leidde tot de dood van een Talibanlid. U verklaart namelijk dat u slechts twee namen van Talibanleiders kent en voor de rest niets over hen weet (CGVS p. 15). U verklaart dat uw broer meer zou kunnen weten over de Taliban, maar spreekt daarbij de hele tijd in hypothetische uitspraken (CGVS p. 19). U kan dus geen informatie aanbrengen die op de een of andere manier tot identificatie van Talibanleden of één van hun operaties of schuilplaatsen zou kunnen leiden.*

*Zelfs al zou het CGVS aanvaarden dat u dergelijke informatie aan de overheid kon bezorgen –quod non-, weet u ten tweede niet aannemelijk te maken dat de overheid op basis van deze informatie iemand doodde. U verklaart namelijk dat de overheid waarschijnlijk iemand doodde, waarna u op verdere navraag moet toegeven dat u dat niet zeker weet (CGVS p. 19). U verklaart dat u schoten hoorde in de periode nadat u de overheid verwittigd had (CGVS p. 20) en dat u daaruit afleidde dat de overheid een Talib neerschoot. Het afvuren van schoten komt echter niet eens noodzakelijk overeen met een gevecht, laat staan met een dood Talibanlid. Aangezien u hier ook verder geen informatie over geeft, weet u uw verklaring over deze dode die mede aanleiding zou zijn van uw broers dood niet aannemelijk te maken.*

*Zelfs al zou het CGVS wel aanvaarden dat de overheid een Talibanlid gedood zou hebben dankzij informatie die jullie hen verschaffen –quod non-, weet u ten derde niet aannemelijk te maken dat de Taliban jullie hier vervolgens van zou verdenken. U geef namelijk zelf aan dat er vaak gevechten waren tussen de overheid en de Taliban, maar dat dit wat dichterbij uw huis was, namelijk twaalf of dertien minuten te voet (CGVS p. 20). Dat is echter zo ver dat de Taliban dit niet onmiddellijk aan uw huis zou kunnen linken. Daarnaast verklaart u dat u deze informatie pas zes à negen dagen nadat de Taliban uw broer kortstondig arresteerde, meldde aan de overheid (CGVS p. 20). Vervolgens vond de schietpartij waarover u spreekt pas acht of negen dagen daarna plaats (CGVS p. 20). Ook temporeel ligt dit dus zo ver uit elkaar dat het onwaarschijnlijk is dat de Taliban dit onmiddellijk met jullie in verband zou brengen. Bovendien verklaart u dat de Taliban uw broer pas anderhalve tot twee maanden na de voormelde schietpartij doodde en dat ze hem in die periode bleven bestoken met rekruteringspogingen (CGVS p. 21). Het is volledig ongeloofwaardig dat ze dat gedrag zouden stellen als ze dachten dat jullie verantwoordelijk waren voor de dood van dit Talibanlid”.*

Dit drieledig motief vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan te herhalen en erkennen dat hij niet weet of het betreffende talibanlid vermoord werd op basis van de door zijn familie aan de overheid gegeven informatie en dat hij zelfs niet met zekerheid weet of er een talibanlid vermoord werd. Dat hij dit denkt omdat de talibanleden hem dit gezegd hebben en hij ook, de volgende dag, bloed heeft gezien op de locatie van het gevecht, zijn loutere *post factum* verklaringen die geenszins weerslag vinden in het administratief dossier. Zo maakte hij tijdens zijn interviews geenszins melding dat de talibanleden hem zouden gezegd hebben dat er een talib vermoord was, zeker daar hij aangaf geen talibs te kennen en dat de taliban hem na de dood van zijn broer via zijn vader benaderden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 23). Dat hij de dag na het incident bloed zou hebben gezien op de locatie van het gevecht, op toch enige afstand van zijn huis, vindt evenmin neerslag in de weergave van zijn

gezegden en verzoeker gaf nergens aan dat hij zich daags na de schietpartij naar de plaats delict zou hebben verplaatst, laat staan dat hij daar bloed zou hebben opgemerkt (*ibid.*, p. 1-20).

Verzoeker komt ook in het verzoekschrift, net als tijdens zijn persoonlijk onderhoud, niet verder dan het uiten van veronderstellingen en hypothesen waarmee hij er evenwel geenszins in slaagt het geheel van de bovenstaande driedelige motivering aan het wankelen te brengen, laat staan te verklaren dan wel te weerleggen.

Dat verzoekers broer hoe dan ook is vermoord omwille van zijn verzet tegen de taliban en dat het op zich niet uitmaakt of hij vermoord werd vanwege zijn weigering om zich bij hen aan te sluiten dan wel vanwege zijn contacten met de voormalige overheid kan, gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen en de hiervoor reeds gemaakte bevindingen in verband met de voorgehouden rekrutering, in het geheel niet worden aangenomen.

2.3.7.4.3. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet aannemelijk weet te maken, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader duidt:

*“Ten derde weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste zijn uw verklaringen over het allereerste contact dat de Taliban met uw broer had, namelijk de eerste brief die zij achterlieten bij uw huis, reeds erg weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat zij in die eerste brief reeds vermeldde dat uw broer bommen zou moeten plaatsen bij scholen (CGVS p. 16) en dat er direct gedreigd werd dat hij gedood zou worden als hij zich niet aansloot (CGVS p. 15). Niet alleen komt dit niet overeen met de beschikbare documentatie over rekruteringspogingen door de Taliban, zie supra, bovendien is dit simpelweg een erg rare keuze als eerste poging tot rekrutering. De focus op geweld tegen kinderen en een onmiddellijke bedreiging met de dood zijn niet bepaald positieve motiveringsgronden die uw broer zouden kunnen overtuigen om bij de Taliban te gaan. U weet uw verklaringen over het eerste contact dus al niet geloofwaardig te maken.*

*Ten tweede weet u uw verklaringen over de gezapigheid waarmee de Taliban de rekrutering van uw broer benaderde niet aannemelijk te maken, zeker in ogenschouw genomen dat ze reeds bij hun eerste contact met de dood dreigden, zie supra. U verklaart namelijk dat uw broer bij zijn nachtelijke arrestatie weigerde om de Taliban te vervoegen, maar dat de Taliban hem vervolgens gewoon liet gaan, met de waarschuwing dat ze hem bij een volgende arrestatie zouden vermoorden (CGVS p. 16). Vervolgens verklaart u dat de Taliban hierna nog één à twee maanden wachtte voor ze actie ondernamen om hem te doden (CGVS p. 18). Dit is wel erg lang om op bevestiging te wachten van iemand die van het begin af weigert om de Taliban te vervoegen. Na confrontatie verklaart u dat de Taliban zo lang wachtte omdat ze dachten dat M. overtuigd zou raken (CGVS p. 18). Ze hadden echter geen enkele grond om dit aan te nemen, wat uw verklaringen over de gezapigheid van de Taliban niet aannemelijk maakt.*

*U weet uw verklaringen over het gedrag van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanreikt om de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Door louter te volharden in de inhoud van de aan zijn broer bezorgde initiële brief en boudweg op te werpen dat er van hem en andere mogelijke rekruten verwacht werd bommen te plaatsen bij scholen en dat de brutale taliban geen reden hebben om de werkelijke rekruteringsmotieven te verbergen, slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat de focus op geweld tegen kinderen en een onmiddellijke bedreiging met de dood niet bepaald positieve motiveringsgronden zijn die zijn broer zouden overtuigen om zich bij de taliban aan te sluiten. Bovendien, zo weze herhaald, sluit de door verzoeker geschetste handelswijze van de taliban niet aan bij de te verwachten en gangbare rekruteringswijze en verzoeker toont niet met overtuigende, concrete elementen aan dat de taliban in de zijn regio afwijkend en dermate agressief handelden indien zij mensen gedwongen poogden te rekruteren.

Hij werpt dan wel enkele externe factoren op die volgens hem de onlogische werkwijze van de taliban kunnen verklaren, doch slaagt er geenszins in hier op een concrete, onderbouwde wijze van te overtuigen. Immers, waar hij zonder enige nadere onderbouwing stelt dat de duur van de rekrutering uitgelegd kan worden door het feit dat de talibanleden overdag geen macht hadden in de regio, dat zij ook andere rekruteringsdoelwitten hadden, dat zij andere, dringendere zaken moesten regelen, dat zij dachten dat verzoekers broer zich op den duur zou aansluiten, etc., slaagt hij er niet in aan te tonen waarom de taliban

zijn broer, die bij zijn nachtelijke arrestatie weigerde om hen te vervoegen, gewoonweg lieten gaan met een loutere waarschuwing en vervolgens nog één tot twee maanden wachtten om hem dan meteen te doden. Waar verzoeker opwerpt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk verklaard heeft dat zijn broer, bij de nachtelijke arrestatie, *“waarschijnlijk wel gezegd heeft dat hij voor hen wilde werken, want zij hadden wapens en hij niet”*, stelt de Raad vast dat hij tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf dat zijn broer, wanneer hij de brieven kreeg en gebeld werd, altijd zei *“dat hij het niet wilde doen”*, dat hij, wanneer hij gebeld werd, aangaf dat hij *“geen onschuldige mensen wilde vermoorden”* en dat hun vader hen dat ook zei (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Los van de *“waarschijnlijkheid”* dat verzoekers broer tijdens de nachtelijke arrestatie zei dat hij voor de taliban wilde werken, verklaart dit nog niet waarom hij dan niet met hen meeging, laat staan waarom ze na de hierop meteen volgende vrijlating nog één tot twee maanden zouden wachten, brieven stuurden en telefoneerden om hem daadwerkelijk te rekruteren om hen dan meteen te gaan vermoorden. Deze handelswijze komt, gelet op de beschikbare objectieve informatie over de rekruteringswijze van de taliban, verder ook niet overtuigend over. Verzoekers verwijt dat de verwerende partij allesbehalve objectief is en zich baseert op assumpties die geen rekening houden met de realiteit in Afghanistan, doet geen afbreuk aan het geheel van bovenvoormelde vaststellingen, waarbij terdege moet worden vastgesteld dat de taliban blijkens verzoekers eigen verklaringen niet erg geïnteresseerd waren in verzoekers broer. Het geheel der vaststellingen leidt dan ook verder tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.3.7.4.4. Daar komt nog bij dat verzoeker het gedrag van zijn gezin tijdens de rekruteringspogingen van zijn broer niet aannemelijk weet te maken. Zo laat hij vooreerst de eerste pertinente vaststelling in dit verband in de bestreden beslissing geheel ongemoeid:

*“Ten eerste verklaart u dat jullie dachten dat de bedreigingen zouden stoppen nadat uw broer een eerste keer fysiek in aanraking kwam met de Taliban (CGVS p. 20). De Taliban had hem echter verteld dat ze hem zouden vermoorden als hij zich niet bij hen aansloot tegen de volgende keer dat ze hem zouden tegenhouden. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat jullie zouden denken dat dat niet zou gebeuren. Na confrontatie daarmee herhaalt u simpelweg uw verklaringen (CGVS p. 21), wat hen niet meer geloofwaardigheid aanmeet.”*

Verder slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan volgende overweging:

*“Ten tweede is het erg opvallend dat uw broer volgens uw verklaringen geen voorzorgsmaatregelen nam nadat hij bedreigd werd door de Taliban (CGVS p. 21), zelfs niet wanneer hij na zonsondergang een relatief grote verplaatsing maakte, zoals naar de bazaar toen hij werd aangehouden (CGVS p. 22). Ook dit aspect is niet geloofwaardig en samen zorgen deze elementen ervoor dat u uw verklaringen over het gedrag van uw gezin absoluut niet aannemelijk weet te maken, wat ook de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen verder ondermijnt.”*

Immers, door louter te herhalen dat zijn broer de beschuldigingen niet serieus nam en te opperen dat zijn broer voor de familie moest zorgen en soms naar de bazaar moest gaan om zijn familie bij te staan, maakt hij niet aannemelijk waarom zijn broer, die van de taliban de bedreiging ontvangen had dat ze hem zouden vermoorden indien hij zich niet bij hen aansloot, geen voorzichtiger gedrag aan de dag zou hebben gelegd en naar de bazaar ging met het risico door de taliban aangehouden en vermoord te worden.

2.3.7.4.5. Wat de actualiteit van de voorgehouden problemen betreft, wordt in de bestreden beslissing verder terdege als volgt overwogen:

*“Ten vijfde leeft uw volledige overblijvende gezin, waaronder uw jongere broer en uw vader, die volgens uw verklaringen ook betrokken moet zijn geweest bij het aangeven van de Taliban bij de politie, zie supra, nog steeds in hetzelfde huis waaruit u vertrokken bent (CGVS p. 9). Als het CGVS de elementen van uw relaas die hierboven reeds ontkracht werden, wel zou aanvaarden –quod non–, zou dat een erg gevaarlijke situatie zijn. U verklaart echter dat uw vader al zijn SIM-kaarten brak, waardoor de Taliban zou denken dat hij niet meer in dat huis woonde (CGVS p. 24). Dat is echter een volledig ongeloofwaardige verklaring, aangezien de Taliban dit zou kunnen verifiëren door simpelweg uw huis te bezoeken. Zij lieten daar volgens uw verklaringen reeds meerdere malen dreigbrieven achter en weten dus duidelijk waar uw huis zich bevindt. U verklaart daarentegen dat uw familie geen enkel probleem meer ondervond na uw vertrek, hoewel ze nog steeds bang zijn (CGVS p. 25). Uw verklaringen dat de Taliban in de jaren sinds uw vertrek geen enkele actie meer ondernam tegen uw familie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw acute vrees danig.”*

Verzoeker slaagt er met zijn betoog, dat zijn vader een oude man is en dat zijn broer nog redelijk jong was wanneer hij Afghanistan verliet, niet in te verklaren waarom de taliban na zijn vertrek nooit meer naar zijn ouderlijk huis kwamen op zoek naar verzoeker om hem alsnog te rekruteren of enige actie tegen zijn familie ondernamen. Verzoeker verliet Afghanistan in mei 2020 waardoor hij ook niet dienstig kan voorhouden dat de taliban, gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie, geen belang hebben bij een rekrutering van zijn broer. De machtsovername door de taliban vond immers plaats in augustus 2021 en de gewijzigde situatie kan dan ook geen verklaring bieden voor het stilzitten van de taliban na zijn vertrek meer dan een jaar voordien. Dat de taliban geen verdere actie ondernamen, doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de taliban.

2.3.7.4.6. Inzake het gebrek aan bewijsmateriaal in verband met de beweerde vervolgingsfeiten volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaring dat zijn familie niet meer in het bezit is van de dreigbrieven, die zij hebben afgegeven aan de overheid, en dat hij ook het nummer niet meer heeft van de talibanleden. Hiermee werd evenwel reeds rekening gehouden door de commissaris-generaal, waar deze in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

*“Ten slotte zijn uw verklaringen over de bedreigingen van de Taliban en uw meldingen aan de overheid daarvan blote beweringen, u legt namelijk geen documenten neer hieromtrent. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dat ertoe dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken. U verklaart nochtans dat u in Afghanistan nog over documenten beschikte, zoals de brieven die de Taliban naar jullie stuurde over uw broer en een groot aantal andere foto's van uw broer, maar dat de overheid die meenam en dat u ze niet terug kon krijgen (CGVS p. 5). Dit is echter een stereotiepe verklaring, die geen extra geloofwaardigheid verleent aan uw verklaringen.*

*Het nummer waarop u de Taliban zou moeten bellen als u hen wilde vervoegen (CGVS p. 23-24) kan u ook niet voorleggen. Dit is nochtans hetzelfde nummer als dat waarop zij uw vader belden, hij moet daar dus op de een of andere manier toegang toe hebben (CGVS p. 23-24). Op navraag verklaart u echter dat uw vader al zijn SIMkaarten brak toen u vertrok, zodat de Taliban hem niet meer kon bereiken (CGVS p. 24). Niet alleen is die reden supra reeds ontkracht, bovendien is dit ook een stereotiepe verklaring die niet bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Door louter te volharden in beweringen die reeds beantwoord werden, slaagt verzoeker er niet in het gebrek aan documenten te verklaren.

Waar verzoeker verrast is door het belang dat plots wordt gehecht aan de Afgaanse documenten die hij al dan niet zou kunnen voorleggen, aangezien er toch heel vaak in weigeringsbeslissingen betreffende Afgaanse asielzoekers te lezen valt dat er geen geloof gehecht kan worden aan Afgaanse documenten, gelet op de corruptie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn relaas te staven met overtuigende verklaringen en waar mogelijk documenten. Nu verzoeker geen enkel document neerlegt over de bedreigingen van de taliban en de meldingen aan de overheid en voor het overige geenszins overtuigende en aannemelijke verklaringen in dit verband weet af te leggen, kan verzoeker geen kritiek uitoefenen en veronderstellingen maken over hoe eventueel voorgelegde documenten beoordeeld zouden worden. Dat er aan de leeftijd van verzoeker, omwille van de terechte bevindingen in verband met de relatieve bewijswaarde van de beperkte kopie van de voorgelegde taskara maar bovenal op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, terecht geen geloof kan worden gehecht, ontslaat verzoeker nog niet van zijn medewerkingsplicht. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd in verband met de voorgehouden rekrutering van hem en zijn broer of in verband met de meldingen aan de overheid. Vooruitlopen op een eventuele beoordeling van niet voorgelegde documenten is geenszins ernstig.

2.3.7.4.7. Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van de Europese landen door dewelke hij reisde naar België, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief. Verzoekers kritiek hierop kan bijgevolg niet tot een ander besluit leiden wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en is dan ook niet dienstig.

2.3.7.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure wel voorgelegde documenten, andere dan de kopie van zijn taskara, en de door hem gemaakte opmerkingen bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de

bestreden beslissing, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (bijlage 3), heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

2.3.7.7. De documenten, verklaringen van verzoeker en de algemene landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.8. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and*

*preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar het feit dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en zijn verblijf van twee (lees: bijna drie) jaar in België, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Uit het bij het administratief dossier gevoegde en niet-aangevochten leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker, rekening houdend met de minimumleeftijd overeenkomstig de hierin gehanteerde standaarddeviatie, ongeveer twintig jaar was toen hij, volgens zijn verklaringen, in ongeveer mei 2020 Afghanistan zou hebben verlaten (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, punt 37). Verzoeker was aldus reeds meerderjarig op het moment van vertrek uit zijn land van herkomst, verklaarde tot de derde graad naar school te zijn gegaan en zijn vader zes of zeven jaar op de velden te hebben geholpen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p.10, 12). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, waarin hij tot ongeveer zijn twintig jaar is opgegroeid en geleefd heeft, weer op te nemen. Hij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds 29 december 2020 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Het louter verblijf in Europa en het gegeven dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden heeft verlaten, zonder meer, maakt geenszins dat hij om deze

reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Bovendien kan verzoeker rekenen op een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud haalde verzoeker aan dat zijn ouders, jongere broer en zus nog steeds in hetzelfde huis in zijn dorp van afkomst wonen, dat zijn maternale oom en tante in een naburig dorp wonen en dat hij in regelmatig contact met zijn vader staat (*ibid.*, p. 4-5, 8-9). Verzoeker kan zich, niettegenstaande zijn bewering ter terechtzitting dat hij na zijn persoonlijk onderhoud slechts één keer contact met zijn familie heeft gehad, desgevallend bij zijn familie informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij Engels en Frans praat, merkt de Raad op dat deze – overigens niet gestaafde of verder uitgewerkte – beweringen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat hij inmiddels het Engels en Frans in enige mate zou beheersen, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

In zijn daags voor de terechtzitting neergelegde aanvullende nota werpt verzoeker op dat hij sinds november 2021 in een carwash in Namen werkt, dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd en herhaalt hij de niet-gestaafde bewering uit het verzoekschrift dat hij veel Belgische vrienden heeft. De werkdocumenten, gevoegd als stuk 1 bij de aanvullende nota en het als stuk 2 gevoegde opleidingsattest van het Rode Kruis van 11 juni 2021, tonen aan dat verzoeker reeds twee jaar in België werkt en dat hij een inburgeringscursus gevolgd heeft. Hieruit, en uit het feit dat verzoeker een netwerk heeft opgebouwd zoals moet blijken uit de enkele bij de aanvullende nota's gevoegde foto's evenwel zonder enige verdere precisering, blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek, maar dit maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *“besmet”* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat hij zich op een *“westerse manier”* kleedt en in de aanvullende nota haalt hij aan dat hij uitgaat in bars en discotheken, zoals moet blijken uit de bij de aanvullende nota's gevoegde foto's, waarop verzoeker in gezelschap en ook met alcohol in zijn handen te zien is. De Raad benadrukt dat dit op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Zulke overtuigingen hebben betrekking op kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat van een verzoeker niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft, wat in deze niet wordt aangetoond. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl is in beginsel geen afdoende reden om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat het stoppen met uitgaan en alcohol drinken of het aanpassen van zijn kledij een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. In verband met de vermelding in de aanvullende nota dat hij sinds een half jaar een relatie heeft met een Belgisch meisje, zoals moet blijken uit de één enkele foto van verzoeker met een niet nader geïdentificeerd meisje, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een feitelijke relatie zou hebben, niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staakt of onderbouwt, te weten dat hij *“zich heeft aangepast aan de westerse wereld”*, *“zich op een westerse manier gedraagt”* en *“perfect geïntegreerd is in België”*, en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hij geeft hiermee evenmin voldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te

veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als “*afvallige*” te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder het radicaal bewind van de taliban en de strikte toepassing van de ‘Sharia-wet’ door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan werd in bovenstaande analyse dan weer terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker verwijst naar ‘s Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en het arrest nr. 235 658 van 29 april 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen Hazara is en er nu meer informatie voorligt.

2.3.7.9. De Raad besluit, in navolging van bovenstaande, dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

#### 2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de

Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban (en de mensenrechtenschendingen van hun hand) voor een blokkering van de hulp door internationale actoren heeft gezorgd die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 2 oktober 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als "collateral damage" werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd middels haar aanvullende nota, neergelegd op 2 oktober 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS